

Podręcznik dla Służby Daktyloskopijnej

Opracował jako tymczasową instrukcję

... W. LUDWIKOWSKI

Insp. P. P. i Nacz. Wydz. IV. Gł. K.

(Aprobowany 24/XII 1919 r. przez Komendanta Głównego Pol. Państwowej.)

Wojciech Paszkowski

Wojciech Paszkowski

Wojciech Paszkowski

17/XI 1920

WARSZAWA

Druk. R. Szrajber, Tamka 41.

1920.

Podręcznik dla Służby Daktyloskopijnej

Opracował jako tymczasową instrukcję

W. LUDWIKOWSKI

Insp. P. P. i Nacz. Wydz. IV. Gł. K.

(Aprobowany 24/XII 1919 r. przez Komendanta Głównego Pol. Państwowej.)

Postanowienie Rady Państwa

J. W. Kozłowski

17/XI 1920.

WARSZAWA

Druk. R. Szrajber, Tamka 41.

1920.

Przedruk i tłumaczenie wzbronione.

WSTĘP

Wewnętrzna strona ludzkiej dłoni pokryta jest różnymi linjami. Linie te bieżą mniejwięcej równolegle z szerokością palców i prawdopodobnie biegiłyby w tym samym kierunku dalej, t. j. aż do końca palców, gdyby nie paznokcie, które ten równoległy bieg przerywają i spychają je częścią ku dołowi, częścią ku górze, raz w prawo, drugi raz w lewo, skutkiem czego na owym punkcie palca, t. zw. „brzúsciu“ powstają najrozmaitsze wzory.

Linie te, owe wzory tworzące, nazywamy linjami papilarnymi.

Badania i studja, przeprowadzone nad systemem linii papilarnych wydały następujące rezultaty:

1) Na wewnętrznej stronie brzuścia palców tworzą linie papilarne stałe wzory.

2) Niema dwu palców u jednego człowieka, jakoteż dwu ludzi, u których linie papilarne tworzyłyby jeden i ten sam, we wszystkich szczegółach jednakowy, wzór.

3) Wzory linii papilarnych nie ulegają przez całe życie człowieka żadnej zmianie i pozostają niezmiennione także po śmierci aż do czasu zupełnego rozkładu skóry ludzkiej.

Jeżeli więc np. przez balsamowanie zapobiega się rozkładowi ciała, to tem samem zapobiega się także—jak to świadczą mumje egipskie — zniszczeniu linii papilarnych.

4) Wrazie umyślnego albo przypadkowego usunięcia wzorów linii papilarnych np. przez obdarcie skóry, spalenie tejże i t.p. odrasta skóra wraz z pierwotnym wzorem.

Ta właśnie niezmienność wzorów linii papilarnych oraz fakt, że niema u dwu ludzi jednego i tego samego, zupełnie identycznego wzoru linii papilarnych, umożliwiając nieomylnie i niezaprzeczalnie stwierdzenie tożsamości (identyczności) człowieka, za pomocą odbitek wzorów linii papilarnych.

Wzory linii papilarnych dzielą się na 3 główne grupy, a mianowicie:

I. wirowe	(: rycina 1. :)
II. pętlicowe	(: rycina 2. :)
III. łukowe	(: rycina 3. :)

Celem stwierdzenia tożsamości pewnej osoby za pomocą wyżej opisanych wzorów, sporządza się odfitki palców tejże osoby według sposobu opisanego w dalszym dziale niniejszej instrukcji.

Czynność tę nazywamy daktyloskopowaniem, całą zaś naukę o tym bardzo ważnym środku pomocniczym kryminalistyki „daktyloskopją.”

Daktyloskopja służy nietylko do stwierdzenia tożsamości danej osoby, lecz umożliwia także odkrycie zbrodniarza oraz udowodnienie popełnionego czynu karygodnego na podstawie odcisków palców, pozostawionych nieświadomie przez złoczyńcę na miejscu czynu.

W tym wypadku jest obojętnem, czy dany odcisk jest widoczny dla gołego oka np. krwawy odcisk palca, czy też zupełnie niewidoczny, ponieważ i niewidoczne odciski, można przez zastosowanie specjalnych środków wywołać i utrwalić.

Daktyloskopja może oddać także nieocenione usługi przy stwierdzeniu tożsamości nieznanych osób zamordowanych albo tych, które poniosły śmierć przypadkowo np. przez utonięcie i t. p.

We wszystkich tych wypadkach, dodatni rezultat zależy od tej okoliczności, czy dana osoba była już daktyloskopowaną oraz, czy jej karta daktyloskopijna znajduje się w jednej z krajowych kartotek daktyloskopijnych a szczególnie w kartotece IV-go Wydziału Głównej Komendy Policji Państwowej w Warszawie.

Daktyloskopję należy zatem jaknajśzerzej rozpowszechniać oraz zastosowywać w tym celu, aby Państwo Polskie i pod tym względem stanęło jaknajwcześniej na równi z Państwami Zachodnimi, gdzie daktyloskopja, jako środek kryminalistyczny, już oddawna jest w zastosowaniu i wielkie święci tryumfy.

Instrukcję niniejszą ułożyłem na podstawie większej ilości podręczników i doświadczeń praktycznych, przy pomocy daktyloskopa p. J. Jakubca, p. Drozdowskiego, Surawicza i fotografa p. Różewicza.

Praca niniejsza nie jest wyczerpującą i stanowi zaledwie małą część ogólniej wiedzy z zakresu daktyloskopji, która jest konieczną dla funkcjonariusza władzy bezpieczeństwa publicznego.

Ma ona na celu umożliwić sporządzanie, nadających się do użytku kryminalistyki, odcisków, na kartach daktyloskopijnych i dać wyczerpujące wskazówki celem wykorzystania śladów papilarnych, pozostawionych przez przestępców przypadkowo i nieświadomie na miejscu czynu.

Do wydania niniejszej broszurki spowodował mnie ogólnie odczuwany brak podobnego podręcznika i liczne do mnie w tym względzie skierowane zapytania.

Szerszy podręcznik, omawiający szczegółowo rozpoznawanie wzorów linii papilarnych, klasyfikację i rejestrację tychże, jakoteż sporządzanie ekspertyzy daktyloskopijnej oraz fotografowanie i powiększanie odcisków, zyskanych na miejscu przestępstwa, zostanie wydany później.

Warszawa d. 1 Stycznia 1920.

Wiktor Ludwikowski.
Insp. i Nacz. Wydz. IV.

Rycina 1.

Rycina 2.

Rycina 3.

1. CZĘŚĆ.

Organizacja służby daktyloskopijnej.

1.

Miejscami zdjęć daktyloskopijnych osób aresztowanych lub podejrzanych są wszystkie posterunki Policji Państwowej, Urzędy Śledcze oraz Ekspozytury Urzędów Śledczych.

2.

Centralą służby daktyloskopijnej całego kraju jest Wydział IV. Głównej Komd. Pol. Państw. w Warszawie, dokąd po zdaktyloskopowaniu aresztowanej lub podejrzanej osoby, należy nadsyłać karty daktyloskopijne z pominięciem drogi służbowej.

Nadto przy poszczególnych Urzędach Śledczych w miastach, gdzie znajdują się Komendy Okręgowe, istnieją kartoteki daktyloskopijne dla osób, które zostały w obwodach tychże Okręgów daktyloskopowane.

Orzeczenia sądowe wydaje jednakże tylko główna registratura przy Wydziale IV-tym Gł. Komendy Pol. Państw. w Warszawie. Innym registraturom, takich orzeczeń niewolno wydawać.

3.

Do daktyloskopowania osób aresztowanych lub podejrzanych należy używać karty daktyloskopijnej według wzoru A.

Celem łatwiejszego wyszukania daktyloskopijnie rejestrowanej osoby, registratura Wydziału IV-go Gł. Komd. Pol. Państw. prowadzi alfabetyczny skorowidz kartkowy według wzoru B.

Urzędy Śledcze przy Komendach Okręgowych prowadzą zaś alfabetyczny skorowidz kartkowy według wzoru C.

Skorowidz ten ułatwia Okręgowym Urzędem Śledczym nie tylko wyszukanie rejestrowanej osoby, ale także urzędowanie ogólne, ponieważ uwidacznia osobiste dane daktyloskopowanego, tegoż fotografię, oraz liczbę porządkową okręgowego albumu przestępców.

4.

Każde daktyloskopowanie należy w odnośnem doniesieniu względnie protokóle uwidocznić przez napisanie pod liczbą porządkową czerwonym atramentem słowa „daktyloskopowany”.

Przy powtórnem aresztowaniu znanej, już poprzednio daktyloskopowanej osoby, nie sporządza się nowej karty daktyloskopijnej.

5.

Przy daktyloskopowaniu kobiety powinna być obecna jako świadek inna, zaufana kobieta.

6.

Każda daktyloskopowana osoba powinna być fotografowaną „en face” i z profilu oraz en-trois quarte bez nakrycia głowy, i jedna odbitka jakoteż klisza dołączoną do karty daktyloskopijnej, wysyłanej do Wydz. IV-go Gł. K. P.P. w Warszawie.

7.

Karty daktyloskopijne należy sporządzać w dwu egzemplarzach, z tych jeden wysyłać do Wydziału IV-go Gł. Komd. Pol. Państw. drugi zaś do odnośnego Okręgowego Urzędu Śledczego. Kartę skorowidzową, według wzoru C, należy sporządzić w jednym egzemplarzu i przesyłać równocześnie z kartą daktyloskopijną do Okręgowego Urzędu Śledczego.

Do karty daktyloskopijnej dla Okręgowych Urzędów Śledczych, należy dołączać dwa egzemplarze fotografii danej osoby, z których jeden użyty ma być do sporządzenia albumu okręgowego, drugi zaś do skorowidzu kartkowego.

8.

Karty daktyloskopijne, przeznaczone dla Wydziału IV-go Gł. Komd. P.P. należy przysyłać bez żadnych dopisków.

9.

Jeżeli tożsamość daktyloskopowanej osoby jest niepewna, należy to przez dodanie słowa „rzekomo” N. N. uwidocznic.

Na żądanie daktyloskopującego urzędu bada Wydział IV-ty Gł. Komd. P. P. tożsamość obcokrajowców w drodze korespondencji z zagranicznymi centralami w Berlinie, Bernie szwajcarskiem, Budapeszcie, Dreźnie, Londynie, Rzymie i t. d.

10.

Jeżeli okaże się, że osoba daktyloskopowana nie podała prawdziwych szczegółów osobistych, należy natychmiast po sprawdzeniu tej okoliczności wysłać prawdziwe szczegóły do Wydz. IV-go Gł. Komd. Pol. Państw. w Warszawie, jakoteż do odnośnego Okręgowego Urzędu Śledczego celem przeprowadzenia odpowiedniego sprostowania.

Także o śmierci osób daktyloskopowanych należy zawiadomić krótką odezwą Wydział IV-ty oraz dany Okręgowy Urząd Śledczy.

11.

Daktyloskopowanie należy przeprowadzić u następujących osób:

1. Aresztantów oraz podejrzanych, którzy należą do kategorii zawodowych zbrodniarzy, szczególnie zaś podlegających dozorowi policyjnemu.

2. Aresztantów, którzy ze względu na ich dawniejsze życie, rodzaj oraz sposób popełniania czynów karygodnych, są szkodliwymi dla Państwa, mienia i życia obywateli, a którym za popełnienie czynu karygodnego grozi kara ciężkiego więzienia.

3. Międzynarodowych zbrodniarzy i włóczęgów wszelkiego rodzaju.

4. Wydalonych z kraju wyrokami sądowymi lub orzeczeniami administracyjnymi.

5. Podających fałszywe nazwisko oraz legitymujących się fałszywymi dowodami osobistymi, jakoteż osoby, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że starają się w błąd wprowadzić urzędy państwowe.

6. Cyganów obojga płci, bez względu na wiek i przynależność państwową.

7. Osoby aresztowane lub podejrzane o szpiegostwo, oraz o inne działania mające na celu wyrządzenie szkody Państwu.

8. Nieznanych w okolicy, przytrzymanych z jakichkolwiek bądź powodów, głuchoniemych, umyślowo chorych i t. p., a to celem stwierdzenia tożsamości ich osób.

9. Osoby, których zdjęcia daktyloskopijnego zażądał Sąd lub inne Władze do tego powołane.

10. Zwłoki zamordowanych a nieznanych w okolicy, jakoteż osób, które przypadkowo śmierć poniosły.

II. CZĘŚĆ.

Wypełnienie karty daktyloskopijnej i opis osoby.

1.

Przed daktyloskopowaniem, należy jaknajdokładniej wypełnić wszystkie rubryki karty daktyloskopijnej, oprócz rubryk „No Klasy,” „Klasyfikowane dnia”, i, „Sprawdzone dnia”, które wypełnia registratura Wydziału IV-go Gł. Komd. Pol. Państw. w Warszawie, względnie registratury Okręgowych Urzędów Śledczych (patrz wzór D i E).

Równocześnie należy wypełnić rubryki karty skorowidzowej, pozostawiając jedynie rubrykę, № fotografii i Klasyfikacji, które wypełnia również Okręgowy Urząd Śledczy.

2.

Do daktyloskopowania kobiety, należy używać karty kobiecej o czerwonym druku, zaś w braku takowej, karty męskiej, którą w tym wypadku należy u góry, ponad rubrykami „Imię i nazwisko, i, No Klasy” zaopatrzyć czerwoną, grubą linią.

U kobiet należy opisywać tylko szczególnie widoczne znaki, oraz wpisywać w rubryce „Imię i nazwisko” panieńskie nazwisko zamężnej kobiety, wdowy lub rozwódki, zaś rodowe nazwisko jej męża w odpowiedniej, na ten cel przeznaczonej rubryce.

3.

Kartę odciskową, czyli daktyloskopijną dzielimy na 7 zasadniczych części, a mianowicie na stronie 1:

- 1) rejestracyjno- klasyfikacyjną
- 2) prawej ręki
- 3) lewej ręki
- 4) kontrolną
- 5) uzupełniającą

na stronie 2.

- 6) szczegółów osobistych i
- 7) rysopisu.

W zasadniczej części klasyfikacyjno-rejestracyjnej wpisuje daktyloskopujący funkcjonariusz imię i nazwisko danej osoby, a mianowicie u góry nazwisko, u dołu zaś imię oraz rok urodzenia.

Zasadnicza część prawej ręki jest podzielona na 5 przedziałek przeznaczonych na odbliski: 1) wielkiego palca, 2) wskazującego palca 3) środkowego palca, 4) serdecznego palca i 5) małego palca, tejże ręki.

Zasadnicza część lewej ręki jest taka sama jak poprzednia i przeznaczoną na odbliski pojedynczych palców lewej ręki.

Pomiędzy wyżej opisanymi, zasadniczymi częściami, umieszczono krótkie pouczenie o daktyloskopowaniu.

Zasadnicza część kontrolna jest przeznaczona na równoczesne odciski czterech palców, a mianowicie wskazującego, środkowego, serdecznego i małego każdej poszczególnej ręki.

Odciski te służą klasyfikującemu kartę daktyloskopijną do kontroli czy pojedyncze odciski w przedziałach prawej i lewej ręki zostały należycie umieszczone.

Zasadnicza część uzupełniająca, służy do wpisania miejsca i daty sporządzenia karty daktyloskopijnej, podpisu daktyloskopującego funkcjonariusza oraz uwidocznienia wzrostu i klasy daktyloskopowanej osoby.

Na odwrotnej stronie karty daktyloskopijnej znajdują się, jak to już wspomniano, 2 zasadnicze części t. j, szczegółów rodowo—osobistych oraz rysopisu.

Poszczególne rubryki szczegółów osobistych, należy wypełniać jaknajdokładniej, a ponieważ każdy przestępca zeznaje najczęściej fałszywie, należy szczegóły te, o ile dana osoba w rejonie posterunkowym jest znana, sprawdzić przez odpowiednie badanie lub wgląd do ksiąg gminnych i metrykalnych,

Brak lub uszkodzenie którego z palców, uniemożliwiające sporządzenie odbliski, należy uwidocznnić w rubryce „Uwagi”.

Zasadnicza część rysopisu, jest przeznaczona na dokładny opis danej osoby,

Wszystkie tamże znajdujące się a danemu wypadkowi odpowiadające szczegóły, należy uwidocznic przez podkreślenie, zaś do opisu osoby należy używać skrótów.

Wzrost należy podawać w metrach i centymetrach, bez wliczania obuwia, lub odliczać u mężczyzn 2, zaś u kobiet, 3 cm. na obcasy.

Czoło: Przy opisywaniu tej części głowy, należy zwracać uwagę na załączoną tablicę.

Tablica I i II

CECHY SZCZEGÓLNE.

wydatność
gładzyski

wydatność
guzów czołowych

Zaokrąglenie profilu
czoła

mała

Szerokość czoła.

średnia

Wielka

Właściwości głowy.

I Czoło.

ŁUKI OCZNE.

małe

średnie

wielkie

PROFIL CZOŁA.

cofnięty

średnio cofnięty

pionowy

Wysokość czoła

mała

średnia

wielka

Opis oka: Zasadniczo opisuje się lewe oko, a w niektórych wypadkach bierze się wzgląd i na prawe.

Oko składa się:

- 1) ze źrenicy
- 2) z tęczówki (t. j. z okolenia różnokolorowego, otaczającego źrenicę)
- 3) z rogówki (t. j. tej przezroczystej skóreczki, która okrąża źrenicę oraz tęczówkę), w końcu
- 4) z białka ocznego.

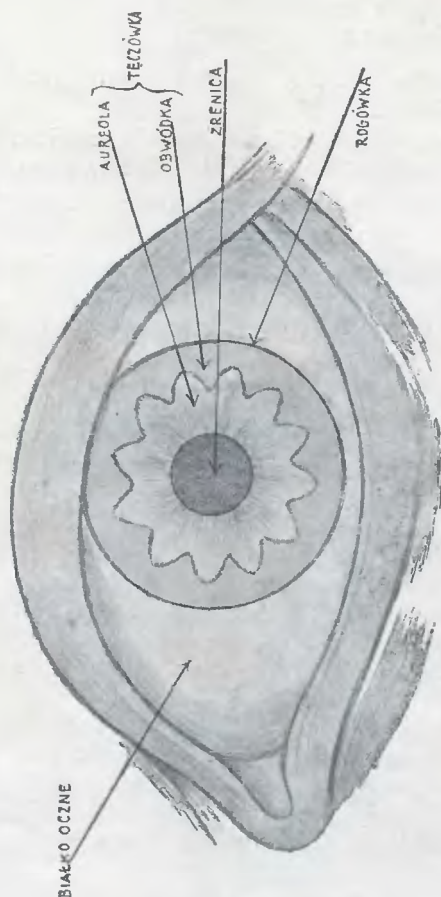
Kolor oka stanowi tęczówka, a nie źrenica, gdyż źrenica w normalnym stanie, jest zarówno u najjaśniejszego jak i u najciemniejszego

oka jednakowo czarną, dlatego też zważa się przy opisie na zabarwienie tęczówki i opisuje się jej kolory.

Rozróżniamy na tęczówce dwie strefy, a mianowicie:

I). aureolę t. j. tę strefę, która bezpośrednio styka się ze źrenicą i ją okola i

II). obwódkę, czyli strefę zewnętrzną, która się styka z białkiem ocznym. (Rycina 4)

Rycina 4.

Ażeby prawidłowo opisać oko, stawia się funkcjonariusz plecyma do światła, w oddaleniu około 30 cm. od osoby opisywanej w ten sposób, aby oko tej osoby znajdowało się w pełnym świetle dziennym (nie tak jednak, by słońce oko wprost raziło) i wzywa osobę, by patrzyła mu w lewe oko.

Następnie bada funkcjonariusz, czy w aureoli znajduje się żółty lub brunatny barwik i w jakiej ilości i według tego oznacza klasę oka. Rozróżniamy siedem klas oczu, a mianowicie:

1. kl. oczy bez barwika (niebieskie)
2. kl. oczy z żółtą aureolą (szare)
3. kl. oczy z pomarańczową aureolą
4. kl. oczy z kasztanową czyli ciemną aureolą
5. kl. oczy z jasno brunatną aureolą
6. kl. oczy z czarno brunatną aureolą
7. kl. oczy całkiem czarno-brunatne

Do klasy 1. należą oczy, w których nie ma wcale żółtego barwika t. j. oczy niebieskie.

Do klasy 2 należą oczy, których aureola zawiera w sobie barwik żółty, jednak nie w wielkiej ilości, i nie zbyt w ciemnym odcieniu.

Do klasy 3 należą oczy, których aureola zawiera ognisto żółty barwik, mieniający się lekko w czerwono.

Są to więc takie oczy, których żółty barwik jest intensywniejszy i znajduje się w większej ilości. Nazywamy kolor tej klasy pomarańczowym, jakkolwiek odpowiada on raczej kolorowi tak zwanej glinki okierowej.

Do klasy 4 należą oczy, których aureola zawiera barwik podobny do łupiny szlachetnego kasztana w czasie, gdy już zaczyna wysychać, albo też do wyschniętej łupki laskowego orzecha.

Do klasy 5 należą brunatne oczy, w których cała zawartość jasno-kasztanowego barwiku nagromadzona jest naokoło źrenicy w kółku.

Do klasy 6 należą oczy, w których czarno-brunatny barwik wciśnięty gwiazdkowato w obwódkę i pozostawia w obwódce małe wycinki, koła lub półksiężyce, które są zazwyczaj żółto zielonkowatymi lub łupkowo-niebieskimi.

Do klasy 7 należą oczy, w których czarno-brunatny barwik wypełnia całą tęczówkę t. j. aureolę i obwódkę.

Kolor klasy, który w danym wypadku odpowiada, należy podkreślić w karcie daktyloskopijnej, jeżeli zaś nie jest się zdecydowanym między dwoma pokrewnymi klasami, natenczas należy podkreślić kolor tej klasy, do której zabarwienie oka zdaje się być więcej zbliżeniem, a następnie kolor tej drugiej klasy, która również odpowiada zabarwieniu oka.

Osobliwości i szczególności, które się zdarzają przy zabarwieniu, jakoteż brak oka wpisuje się w rubryce „oko” ponad kolorami.

Do osobliwości i szczególności należy zaliczyć:

A) Centki jak u pstrąga; są to czerwone punkciki, podobne do plamek, jakie ma na sobie pstrąg.

Centki te znajdujemy tak u najjaśniejszych jak i u najciemniejszych oczu; nie wpływają one jednak na klasyfikację, wskutek czego niebieskie oczy z centkami należą do klasy 1, jeżeli oprócz tych

centek nie zawierają żadnego żółtego barwiku (należy to jedynie opisać w rubryce „oko”).

B) Kasztanowate (cisawe) wycinki lub koła, z prawej albo lewej strony. Są to dobitnie uwydatniające się plamy na tęczówce, odróżniające się od całego zabarwienia oka i zwykle ciemniejsze. Plamy te mogą być pomarańczowe i czarno brunatne.

C) Różnica w zabarwieniu prawego i lewego oka. Jeżeli prawe oko odróżnia się znacznie w zabarwieniu od lewego, natenczas należy prawe oko w rubryce opisać.

D) Siwa, koncentryczna obwódka. Jest to obwódka żreniczna czyli pupilarna, mniej więcej 1 mm. szeroka, okalająca bezpośrednio żrenicę.

E) Perłowe okolenie (okolenie starcze). Są te okolenia koloru perłowego, które u starszych ludzi zajmują większą lub mniejszą część obwódki.

F) Lekkie lub znaczniejsze skałki rogówki.

G) Żrenica zwiększona, gruszkowata, lub ekscentryczna. Ta niekształtność żrenicy zdarza się przeważnie u umysłowo chorych i nerwowych.

H) Ślepotą prawego lub lewego oka, wyjęte prawe lub lewe oko, szklane oko.

Nos: aby ułatwić opisywanie, załączono w niniejszej instrukcji tabelę uwidaczniającą najwybitniejsze cechy nosa, które należy przy sporządzaniu opisu brać pod uwagę.

Nos, cechy szczególne.

Nasada nosa

wąska

szeroka

głęboka

długa

zgnieciona

Grzbiet, koniec i podstawa nosa

w kształcie S

splaszczony

b. wąski

b. szeroki

zgnieciony

skrzywiony
w prawo

skrzywiony
w lewo

koniec nosa
wąski (spiczasty)

gruby koniec
nosa (szeroki)

rozdwojony
koniec nosa

koniec nosa
splaszczony

koniec nosa
skrzywiony w prawo

koniec nosa
skrzywiony w lewo

nos czerwony

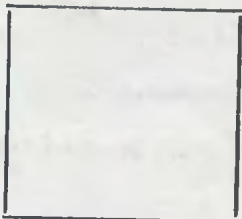
Przegroda
nosowa wido-
czna (zwisła)

Przegroda
nosowa nie-
widoczna

skrzydła
nosowe zgrubiałe

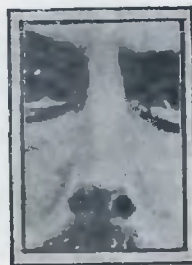
Skrzydła nosowe drgające

Skrzydła
nosowe z zębkiem

Skrzydła
nosowe rozsze-
rzone

Skrzydła
nosowe zgniecione

Szczególnie rzucające się w oko oznaki, jak znamiona rodzinne, myszki, blizny, różnego rodzaju kalectwa, tatuowanie, należy jaknajdokładniej opisać w rubryce szczególnych oznak i rubryce opisu danej części ciała, używając na ten cel przeznaczonych skrótów.

Patrz znaki i skróty na załączonej karcie daktyloskopijnej.

Przy opisywaniu innych, tutaj szczegółowo nie omówionych części ciała, należy uwzględnić rzucające się szczególnie w oko cechy n. p. złote zęby z góry lub z dołu, nogi w formie 0 lub X, jedno wyższe drugie niższe ramię, głos kobiecy u mężczyzny, mężczy u kobiety i t. p.

Po ukończonym opisie osoby, należy kartę w odpowiedniej rubryce zaopatrzyć własnoręcznym podpisem daktyloskopowanej osoby, a następnie przystępuje się do sporządzenia odbitek palców.

III. CZĘŚĆ.

Przyrządy daktyloskopijne i daktyloskopowanie osób.

I. Przyrządy.

Do daktyloskopowania są potrzebne następujące przedmioty i przyrządy (Patrz rycina 5).

1) Stolik 1,10 m. wysok. 0,33 m. szeroki; na ten cel nadaje się także zwykły stół, jest jednakowoż pożądanem, aby tenże przez nałożenie odpowiedniej skrzynki, paczki i t. p. do wysokości popiersia został podniesiony.

2) Kamienna, szklanna, cynowa, albo miedziana płyta o zupełnie gładkiej powierzchni, rozmiar 33×33, conajmniej zaś 15×15 cm.

3) Walek z twardej masy gumowej, osadzony ruchomo w ręczce, szerokości mniejwięcej 6 cm. grubości 3 cm.

- 4) Puszka farby drukarskiej.
- 5) Flaszeczka olejku lewandowego, do ewentualnego rozcieńczenia farby.
- 6) Mała łopatka z drzewa, lub z żelaznej blachy, do pierwszego roztarcia farby.
- 7) Benzyna, terpentyna albo nafta, do czyszczenia przyrządów daktyloskopijnych.

Wszystkie te przyrządy, oprócz stolika, można zastąpić w zupełności blokiem daktyloskopijnym, wydanym przez drukarnię H. GUSKA w Kromieryżu w Czechach, lub też blaszanym, obecnie w próbie znajdującym się trwałym blokiem daktyloskopijnym, wynalezionym przez Inspektora P. P. Wiktora LUDWIKOWSKIEGO.

Rycina 5.

II Daktyloskopowanie.

Wypełnioną kartę daktyloskopijną, składa się w linjach załamania i układa na samym rogu stołu, tak, aby załamana górna część

karty spoczywała na płycie stołu, druga zaś część karty zwieszała ku dołowi (patrz rycina 5, 6 i 7).

Nasamprzód nakłada się trochę farby drukarskiej (ilość odpowiadającą mniejwięcej wielkości grochu) na ułożoną równolegle z kanciem stołu płytę i tę rozciera się łopatką, a następnie ruchomym wałkiem gumowym, tworząc przezto na kancie płyty zupełnie cieniuchną, mniejwięcej 5 cm. szeroką warstwę farby.

Najpierw daktyloskopuje się prawą, później zaś lewą rękę. Przy daktyloskopowaniu prawej ręki, dana osoba powinna stać za prawym ramieniem daktyloskopującego funkcjonariusza. (Patrz rycina 6.)

[Rycina 6.]

Daktyloskopujący funkcjonariusz ujmuje następnie duży palec u prawej ręki daktyloskopowanej osoby trzema palcami swej prawej ręki u ostatniego stawu, zaś trzema palcami lewej ręki u pierwszego

stawu, nakłada go pionowo lewym brzegiem paznokcia na płytę z farbą i przetacza (wałkuje) go powoli, lekko przytem naciskając, do prawego brzegu paznokcia.

Następnie podnosi w ten sposób w całej swej szerokości naczerniony palec i nakłada go znów (pionowo) lewym brzegiem paznokcia w odnośnej przedziałce karty daktyloskopijnej i wałkuje go powoli-jednakowoż wcale nie naciskając-do prawego brzegu paznokcia, tworząc w ten sposób odbitkę (patrz rycina 7 i 8.)

Rycina 7.

W wyżej opisany sposób, postępuje funkcjonariusz ze wszystkimi palcami ręki prawej, a następnie lewej z tą tylko różnicą, że przy daktyloskopowaniu lewej ręki, ustawia się daktyloskopowanego twarzą do płyty, (patrz rycina 9).

Należy w szczególności uważać przytym, aby pierwsze stawy palców były w całej długości i szerokości odbite, ażeby się czarne li-

Rycina 8

nje odcisków wyraźnie od białego tła papieru odbijały, jakoteż aby odcisk każdego poszczególnego palca uskuteczniiony został w przewidzianej na ten cel przedziałce karty daktyloskopijnej.

Po dokonaniu pojedynczych odcisków, uskutecznia się równocześnie odcisk czterech palców, a mianowicie: wskazującego, środkowego, serdecznego i małego palca, najpierw prawej, a później lewej ręki.

Odciski te otrzymuje się w ten sposób, że nakłada się równocześnie wszystkie cztery, wyżej wspomniane palce każdej ręki kolejno, na płytę z farbą, następnie zaś również jednocześnie, nie wałkując wcale, a lekko naciskając, w przewidzianej rubryce karty daktyloskopijnej, (patrz rycina 10.)

Jeżeli odcisk któregośkolwiek z palców się nie udał, należy tenże odcisk umieścić jeszcze raz powyżej niedokładnego odcisku, jednakowoż zawsze w rubryce odpowiadającej danemu palcowi.

Szczególłą uwagę należy zwracać na następujące wskazówki:

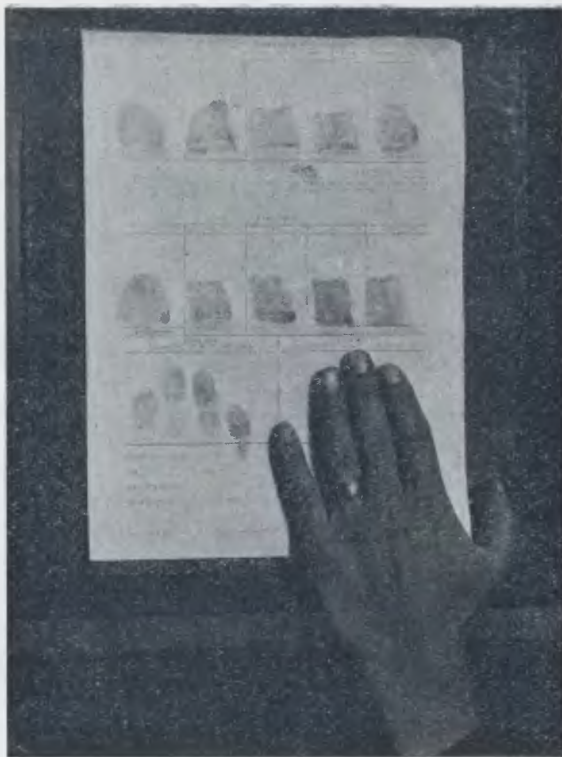

Rycina 9.

Ręce daktyloskopowanej osoby muszą być zupełnie czyste, należy je więc przed daktyloskopowaniem wymyć wodą i mydłem, ewentualnie usunąć brud benzyną, terpentyną lub naftą i należyście wytrzeć.

Przy spracowanych rękach, otrzymamy dokładne odciski tylko wtenczas, jeżeli palce zostaną dobrze naczernione farbą, a przy odiskaniu na karcie daktyloskopijnej wcale nie będziemy naciskali palców, lub też odwrotnie, co przed daktyloskopowaniem należy na zwykłej karcie papieru wypróbować.

Częstokroć pokazując zabandażowanie palca, twierdzą przestępcy, że palec ten nie może zostać daktyloskopowany, gdyż jest raniony i nie znosi czernidła; prawdziwość tego twierdzenia należy zbadać jakoteż szczególną zwracać uwagę, aby przestępca dwa razy jednego i tego samego palca do daktyloskopowania nie podsunął, ponieważ to utrudnia prawdziwą klasyfikację a tem samym i identyfikowanie oso-

Rycina 10.

by. Doświadczeni przestępcy wiedzą bowiem o tem dokładnie, przeto łatwo zrozumiałych powodów, podstępnie tego starają się użyć.

Na karcie daktyloskopijnej, należy każdy palec przy pojedynczych wałkowanych odciskach umieszczać w ten sposób, aby załamane pierwszego stawu każdego palca było umieszczone bezpośrednio nad samą linią załamania karty daktyloskopijnej i starać się o jak najdokładniejsze odcisnięcie prawego 5 palca, gdyż tenże do sporządzenia formułki klasyfikacyjnej jest niezbędnie potrzebny.

Odciski sztywno zakrzywionych palców, sporządza funkcjonariusz w sposób następujący:

Naczernia gumowym wałkiem brzuskie palców danej osoby, zaś w złożoną w linii załamania kartę daktyloskopijną, wsuwa małą drewnianą linję, i trzymając sztywny palec lewą ręką, podsuwa prawą ręką kartę daktyloskopijną odpowiednią przedziałką pod dany palec i uskutecznia odbitkę tegoż palca przez zupełnie powolne przetaczanie

karty daktyloskopijnej, wraz z linją w lewą stronę. Daktyloskopowanie zwłok uskutecznia się w ten sam sposób jak palców sztywnych. (patrz rycina 11 i 12).

Wogóle przy sporządzaniu odbitek pojedynczych palców, należy zupełnie przewalkować palec, gdyż częściowo wałkowane, zamazane i niecałkowite odciski, utrudniają klasyfikację oraz identyfikowanie pojedynczych figur i tworzą tylko niepotrzebny materiał w registraturze.

Zawsze należy pamiętać o tem, że odciski palców są dokumentami, które przez 50 lat w registraturze zostają przechowywane i mogą odgrywać ważną rolę nie tylko w sprawach kryminalnych, ale także w innych sprawach osobisto—prawnych.

III. SKRÓTY.

Wyrazów najczęściej potrzebnych do opisu osoby.

Głowa	Gł.	Podwójny	Podw.
Czoło	Cz.	Dolna szczęka	d. Szcz.
Łuki brwiowe	Łbr.	Górna	g. Szcz.
Brwi	Br.	Skroń	Skr.
Oko	O.	Włosy	Wł.
Kąt oka	Ko.	Blond	bl.
Oko zezujące na wewn.	O. znw.	Szatyn	sz.
" " " zewnz,	O. znz.	Czarne	cz.
Nos	N.	Rude	rd.
Nasada	Nsda.	Szpakowate	szp.
Nozdrze	Ndrz.	Siwe	sw.
Wklęsły	Wkl.	Łysina mała	(Łys)
Ucho	U.	Łysina średnia	Łys.
Płatek	Płt.	Łysina zupełna	Łys.
Miękisz	Mksz.	Twarz	T.
Guz darwinowski	Gzd.	Krostowata	krst.
Wargi	Wr.	Ospowata	osp.
Górna warga	gwr.	Piegowata	pg.
Warga zajęcza	Wr. zaj.	Broda	Brd.
Wargi wygięte w górę	Wwg.	Baki	Bk.
Dolna warga	dwr.	Wąsy	Ws.
Usta	Us.	Peruka	per.
Usta otwarte	Ust. otw.	Szyja	Szj.
Kąt ust	Ku.	Zęby	Zb.
Policzek	Plk.	Lewa ręka	l. Rk.
Kość policzkowa	Kść. plk.	Prawa ręka	p. Rk.
Podbródek	Pb.	Prawy wielki palec	p. 1 Pl.
Dołeczek	Dłk.	" wskazujący palec	p. 2 Pl.

„ środk. palec . . . p. 3 Pl.
 „ serd. palec . . . p. 4 Pl.
 „ mały palec . . . p. 5 Pl.
 Lewy wielki palec . . . l. 1 Pl.
 „ wskaz. palec . . . l. 2 Pl.
 „ środ. palec . . . l. 3 Pl.
 „ serdecz. pal. . . l. 4 Pl.
 „ mały palec . . . l. 5 Pl.
 Blizna średnia . . . bln.
 Blizna mała . . . (bln)
 Blizna duża . . . blu.
 mały . . . m.
 Duży . . . d.

Długi dł.
 Krótki krt.
 Zewnątrz zw.
 Wewnątrz wwn.
 Lewy l.
 Prawy p.
 Kilka klk.
 wiele wle.
 brak Ø
 u góry u. g.
 u. dołu u. d.
 Łokieć Łok.
 Ramię Ram.

pod kątem prostym	L
czworokątny	□
prostokątny	▭
okrągły	○
w formie krzyża	+ ×
pionowy	
poziomy	—
powyżej	Ω
poniżej	2
skośnie	/
odchylony (cofnięty)	\
klinowaty	┌
między	—
z przodu	⊗
z tyłu	⊙
wgłębiony (wklęsły)	⊂
półksiężycowy)
równoległe	

.....

IV CZĘŚĆ.

Użycie przypadkowych odcisków dla celów procedury karnej.

I.

Wyższość daktyloskopji nad innymi środkami identyfikacyjnymi polega także na tem, że umożliwia ona wykrycie zbrodniarza i udowodnienie czynu karygodnego na mocy odcisków, przypadkowo pozostawionych na miejscu przestępstwa.

Przytem jest obojętnem, czy ślad pozostawiony jest widoczny lub nie. Widoczny ślad jest to n. p. krwawy odcisk palca, zaś niewidoczny pozostaje przez dotknięcie przedmiotu palcem pokrytym potem lub tłuszczem skóry; ten ostatni ślad można w pewien sposób uwi-docznąć i utrwalić.

Do badania daktyloskopijnego nadają się tylko takie odciski, na których dokładnie i ze szczegółami można rozróżnić linje papilarne.

Zaznaczyć należy, że odcisk nadaje się do badania nieraz i wtedy, gdy niema zupełnej odbitki brzuścia, gdyż linje papilarne posiadają tyle charakterystycznych szczegółów, że nawet fragmenty odcisków zupeł-nie do identyfikacji wystarczają.

Badania daktyloskopijne najłatwiej dają się przeprowadzić na przedmiotach o gładkiej powierzchni, jak szkło, porcelana, polerowa-ne drzewo i kamienie, papier satynowy i t. p. na przedmiotach zaś o szorstkiej powierzchni lub porowatej linje papilarne i ich szczegóły nie dają się dokładnie rozróżniać.

Funkcjonariusz Policji powinien w ważnych wypadkach zbadać przedewszystkiem miejsce czynu na zewnątrz i wewnątrz w tym celu, by na wyłamanych drzwiach wejściowych lub wciśniętych szybach znaleźć po-zostawione odciski. W wewnątrz miejsca przestępstwa, mogą się znajdo-wać odciski na wyłamanych szafach, szufladach, szklankach, butelkach, szklach od lamp i t. p.

Wszystkie zatem przedmioty, co do których zachodzi mniemanie, że przez przestępcę były dotykane, należy dokładnie zbadać i zara-zem zabezpieczyć przed dotknięciem, aby przez dodanie swoich odcis-ków nie wywołać błędów lub nie zniszczyć ważnego materiału rze-czowego.

Badania przedmiotów, na których spodziewamy się znaleźć od-ciski, powinno się odbywać w ten sposób, że dany przedmiot ogląda się z różnych stron pod kątem ostrym, oświetlając go równocześnie świecą lub lampką elektryczną.

Znalezione odciski zabezpiecza się przed zamazaniem przez po-krycie szkłem lub papierem, nie tak jednak, by nakrywający przed-miot bezpośrednio stykał się z odciskami, gdyż przez to zniszczyłyby się linje papilarne.

Niewidoczne odciski uwidacznia się w następujący sposób:

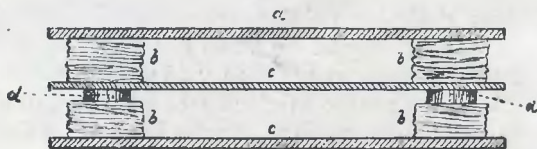
Przedmiot podejrzany pociera się szerokim pendzlem, zanurzonym poprzednio w uniwersalnym proszku aluminowym, nadmiar proszku ściąga się tym samym czysto wytrzezanym pendzlem.

Proszek przylepia się do tych miejsc, które przez dotknięcie pokryły się tłuszczem t. j. do odcisków linii papilarnych, uwidaczniając je ze wszystkimi szczegółami.

Przedmioty, znajdujące się w niskiej temperaturze, należy przed pokryciem proszkiem trzymać przez pół godziny w ciepłym pokoju, jednakże nie przy gorącym piecu.

Po uwidocznieniu odcisków, nadających się do badania daktyloskopijnego, funkcjonariusz, prowadzący dochodzenie, powinien zabezpieczyć przed zatarciem ślady i uzyskawszy jaknajprędzej pozwolenie sądu, wysłać odnośne przedmioty do Wydziału IV-go Gł. Komd. P. P. w Warszawie, załączając krótkie sprawozdanie. Opakowanie takiego przedmiotu wymaga szczególnej ostrożności, aby znajdujące się tamże odciski nie uległy zatarciu. Przedmiot taki należy więc opakować tak, aby nie poruszał się w opakowaniu, niepokrywał kurzem i niestykał z samem opakowaniem w miejscach, na których są widoczne lub domniemane odciski.

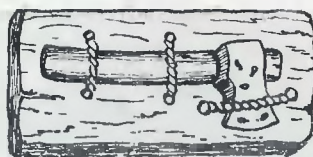
Ślad, pozostawiony na papierze, opakuje się w ten sposób, że w pudełko wielkości danego papieru wkładamy najprzód podkładki utworzone z pasków papieru (lit. b), następnie na owe podkładki nakładamy dany papier (lit. c) i przymocowujemy pluskiewkami (lit. d), nakładając na powierzchnię znów podkładkę z pasków papieru (lit. b) i dopiero nakrywamy pokrywką.

Ślady na kawałku drzewa zabezpieczamy tym, że na miejsca odcisków nakładamy stosownie wyżłobione kawałki drzewa i przytwierdzamy je przez skrępowanie sznurami.

Siekierę, na której znajdują się krwawe ślady palców, zabezpiecza się najłatwiej przez przytwierdzenie tejże do dna paczki, zbitej z średnio grubych desek.

Do sprawozdania należy dołączyć legendę z opisem, gdzie i na którym miejscu znaleziono odcisk, jego wygląd, sposób powstania i przypuszczenie, z którego palca może pochodzić.

Rycina 11.

II.

Jeżeli przedmiotu, na którym odkryto i uwidoczniono ślady odcisków, nie można z jakich bądź powodów przenosić, należy ślad pokryty proszkiem zdjąć za pomocą folji z przedmiotu.

Rycina 12

Uskutecznia się to w następujący sposób: z folji, pokrytej płytą celulooidową odcina się kawałek odpowiadający wielkości śladu odcisku, następnie ściąga się uważnie jednym rogiem płytę celulooidową i tak otwartą folję przyciska się lekko do uwidocznionego śladu odcisku, nakładając powoli całą folję i przesuwając po niej lekko palcem.

Po zdjęciu folji z przedmiotu pozostaje na niej dokładne odbicie śladu, które dla uchronienia od zniszczenia nakrywa się zdjętą uprzednio płytą celulooidową, przesuwając po niej lekko palcem dla uniknięcia tworzenia się pęcherzyków powietrza.

Przy zdejmowaniu odcisków oraz przy nakrywaniu folji, nie należy silnie naciskać, gdyż można łatwo zatrzeć odcisk linii papilarnych. Odciski na foljach są białe na czarnym tle, a więc odwrotnie jak odciski oryginalne na kartach daktyloskopijnych. Folję można używać w każdym wypadku i przy każdym przedmiocie i materiale bez uszkodzenia tych przedmiotów. Ponieważ folje są giętkie, ślady odcisków można przenosić nie tylko z płaskich powierzchni, ale również z wklęsłych i wypukłych oraz z przedmiotów bryłowych (patrz rycina 13).

III.

Tak samo, jak odcisków palców, można również używać do identyfikacji odcisków dłoni. Takie odciski zdarzają się szczególnie przy włamaniach i powinny być rejestrowane wraz z odciskami palców. Dla porównania śladów dłoni konieczne są bardzo dokładne odciski. Jeżeli więc porównanie jest potrzebne, należy na białym papierze odcisnąć całą poczernioną dłoń w ten sposób, ażeby dokładnie było widać linje papilarne dolnej części wielkiego i małego palca, jakoteż środkowej części dłoni.

IV.

Dla identyfikacji śladów odciskowych na miejscu przestępstwa, nie wystarcza porównanie tych śladów z odciskami palców i dłoni, złożonymi w registraturach, lecz często trzeba robić odciski palców i dłoni osób podejrzanych, a jeszcze nie daktyloskopowanych, aby je porównać ze śladami, pozostawionymi na miejscu przestępstwa.

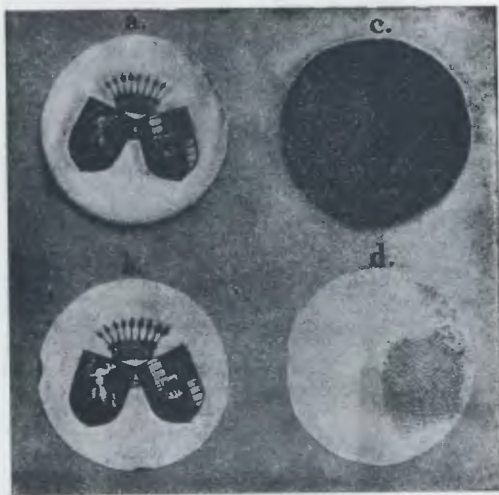
W wielu wypadkach trzeba również ustalić, czy znalezione ślady nie są pozostawione przez osoby poszkodowane, domowników lub osoby nie mające nic wspólnego z przestępstwem.

V.

Jeżeli na miejscu przestępstwa znajdują się możliwe do zdjęcia ślady odcisków, należy je utrwalić za pomocą folji, zaznaczając to za każdym razem w odnośnym doniesieniu sądowym.

Jeżeli w chwili wykrycia śladów nie ma się przy sobie folji, to należy ślad zabezpieczyć przed zniszczeniem do chwili zdjęcia.

Po zdjęciu śladów należy folję z odciskami palców lub dłoni z pozwoleniem odnośnego sądu przesłać do Wydziału IV-go Gł. Komd. P. P. w Warszawie, w celu zbadania i wydania orzeczenia daktyloskopijnego

- a) Niewidoczny odcisk na ciężarku porcelanowym.*
- b) Tenże odcisk wywabiony proszkiem uniwersalnym.*
- c) Przeniesiony odcisk na folję.*
- d) Odcisk zdjęty fotograficznie z folji.*

Rycina 13.

.....

Nazwisko:

Imię:

Imiona rodziców;

Klasyfikacja:

N^o fotografii:

Nr fotogr. _____ Nazwisko _____ Imię ojca _____
Imię _____

Przezwisko _____ Kategorja przestępstwa _____

data urodzenia dn. _____ m. _____ 19 _____ r.

ost. zam. _____

Ile razy karany? _____

wzrost 1 m. _____ kolor włosów _____ kolor oczu: klasa _____

ZNAKI SZCZEGÓLNE.

I. *l.* ramię

II. *p.* ramię

III. Twarz i szyja

IV. Piersi

V. Plecy

Klasyfikacja _____

L e w a r ę k a.

Wielki palec. Wskazujący. Średni. Serdeczny. Mały.

Imię i nazwisko _____ № klasy _____ Rok urodz. _____

Prawa ręka.

1. Wielki palec	2. Wskaz. palec	3. Środk. palec	4. Serd. palec	5. Mały palec
Linja załam.				Linja załam.

Kartę trzeba przy linii załamania pod prostym kątem złożyć. Załamanie pierwszego stawu pa ca należy umieścić nad linią załamania. Lekko oczerniony pierwszy staw palca należy przetoczyć w odpowiedniej przedziałce z lewa na prawo. Każdy odcisk musi być tak wyraźnym, aby linie odbitki można było odróżnić. Brak, uszkodzenie lub zdeformowanie palca, uniemożliwiające dokładne ub wogóle zdjęcie odcisku, należy zaznaczyć drugostronnie w rubryce uwagi.

Lewa ręka.

1. Wielki palec.	2. Wskaz. palec	3. Środk. palec	4. Ser. palec	5. Mały palec
Linja załam.				Linja załam.

Lewa ręka. Jednoczesny odcisk czterech palców	Prawa ręka. Jednoczesny odcisk czterech palców

Zdjęcie dokonane w _____
dnia _____ przez _____
Klasyfikowane dn. _____ przez _____
Sprawdzone dn. _____ przez _____

Wzrost _____
Klasa oczu _____

Nazwisko panieńskie:

Imiona:
(Używane podkreślić).

Imię i nazwisko ojca:

Imię i nazwisko matki:

Dzień, miesiąc i rok urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Powiat:

Państwo:

Stanowisko rodzinne: panna, {
mężatka, wdowa, rozwódka. {
(Imię i nazwisko męża)

Ostatnie miejsce zamieszkania: gmina:

Dla cudzoziemców przyn. państwowa:

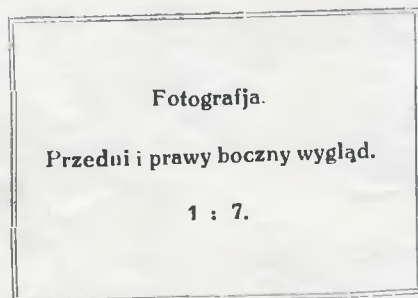
Wyznanie:

Stan (zawód, rzemiosło):

Poprzednie karę:

Obecnie aresztowana za:

Uwagi.

Własnoręczny podpis daktyloskopowanej osoby

Rysopis.

Szczegóły odpowiednie podkreślić.

- 1 Wzrost: m. cm.
(bardzo niski, niski, średni, wysoki, bardzo wysoki).
2. Postać.
(słabowita, wysmukła, krępa, postawa otyła).
3. Poch. ramion:
(skośne, poziome).
4. Włosy
(kolor, obfitość).
5. Zarost:
(kolor, kształt, obfitość).
6. Twarz:
(kolor, kształt, pełnia).
7. Czoło:
(wysokie, pochyle, niskie).
8. Oko:
(niebieskie, szare, żółte, żółtoczerwone, jasnociemnobronzowe, czarne).
9. Brwi:
(kolor, kształt, łukowate, lub zrosnięte).
10. Nos:
(mały, średni, duży, gruby, wąski, szeroki, wklęsły, prosty, falisty, tępy, orli).
11. Uszy:
(małe, średnie, duże odstające, przylegające, przekłute).
12. Usta:
(małe, średnie, duże, cienkie — wywrócone wargi).
13. Zęby:
(wszystkie, szczerbate nadzwyczajnie, duże, małe, pochyle, sztuczne u góry — dołu).
14. Podbródek:
(stożkowy, szeroki, podwójny, dołeczek).
15. Ręce i nogi:
(jeżeli wyjątkowo duże lub małe).
16. Postawa i chód:
(gdy nadzwyczajnie).
17. Mowa:
(dialekt, narzecze, obcy język, jakanie, szeplenienie).
18. Szczególne oznaki:
(rzucające się w oko jako to: blizny, osutki, znamiona przyrodnie, krzywe nogi X lub O. kalectwa, tatuowania i t. p.).

_____ dn. _____ m. _____ 19 ____ r.

P r a w a R ę k a.

Wielki palec. Wskazujący. Średni. Serdeczny. Mały.

Imię i nazwisko:

Lewiński Michał

Nr klasy:

82 w 6-14
82 w 6 w

Rok urodz.

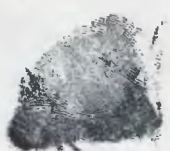
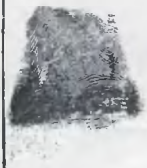

1894

Prawa ręka.

1. Wielki palec	2. Wskazujący palec	3. Środkowy palec	4. Serdeczny palec	5. Mały palec
				
Linia załamania				Linia załamania

Kartę trzeba przy linii załamania pod prostym kątem złożyć. Załamanie pierwszego stawu palca należy umieścić nad linią załamania. Lekko oczerniony pierwszy staw palca należy z lewa na prawo w odpowiedniej przedziale przetoczyć. Każdy odcisk musi być tak wyraźnym aby linie odbitki można było odróżnić. Brak, uszkodzenie lub zdeformowanie palca uniemożliwiające dokładne lub wogóle zdjęcie odcisku, należy zaznaczyć drugostronnie w rubryce uwag.

Lewa ręka.

1. Wielki palec	2. Wskazujący palec	3. Środkowy palec	4. Serdeczny palec	5. Mały palec
				
Linia załamania				Linia załamania

Prawa ręka.
Jednoczesny odcisk czterech palcówLewa ręka.
Jednoczesny odcisk czterech palców

Zdjęcie wykonane w

Wernawie

dnia 22/X

przez J. Kowalskiego

Wzrost

1,80

Klasyfikowane dn.

22/X/99

przez J. Kowalskiego

Klasa oczu

3

Sprawdzone dn.

22/X/99

przez J. Kowalskiego

Imię i nazwisko:

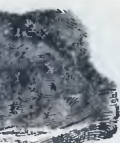

Marek Władysław

№ klasy:

Rok urodz.

1901

Prawa ręka.

1. Wielki palec	2. Wskazujący palec	3. Środkowy palec	4. Serdeczny palec	5. Mały palec
				
Linja załamania				Linja załamania

Kartę trzeba przy linii załamania pod prostym kątem złożyć. Zełamanie pierwszego stawu palca należy umieścić nad linią załamania. Lekko oczerniony pierwszy staw palca należy z lewa na prawo w odpowiedniej przedziałce przetoczyć. Każdy odcisk musi być tak wyraźnym aby linje odbitki można było odróżnić. Brak, uszkodzenie lub zdeformowanie palca uniemożliwiające dokładnie lub wogóle zdjęcie odcisku, należy zaznaczyć drugostronnie w rubryce uwag.

Lewa ręka.

1. Wielki palec	2. Wskazujący palec	3. Środkowy palec	4. Serdeczny palec	5. Mały palec
				
Linja załamania				Linja załamania

Prawa ręka.
Jednoczesny odcisk czterech palcówLewa ręka.
Jednoczesny odcisk czterech palców

Zdjęcie wykonane w

dnia

22/V 1919

przez

J. Krawczyński

Wzrost

1,65

Klasyfikowane dn.

przez

Klasa oczu

2

Sprawdzone dn.

przez

Nazwisko:

Madaj

Imiona:

Wacław

(Używane podkreślić).

Imię i nazwisko ojca:

Ludwik

Imię i nazwisko matki:

Katarzyna ur. Ciołka

Dzień, miesiąc i rok urodzenia:

1901

Miejsce urodzenia:

Ryzydół

Powiat:

Janowski

Państwo:

Polskie

Stanowisko rodzinne, kawaler, {
żonaty, wdowiec, rożn. z {
(Imię i nazwisko żony)

Ostatnie miejsce zamieszkania, gmina:

Ryzydół

Iła cudzoziemców przyn. państwowa:

Wyznanie:

Katolik

Stan (zawód, rzemiosło):

Robotnik

Stosunek wojskowy:

nie służył

Poprzednie kary:

2 razy więzienie

Obecnie aresztowany za:

kradzieże i włamywanie

Uwagi:

Rysopis

Szczegóły odpowiednio podkreślić.

1. Wzrost: *1 m. 65 cm.*
(bardzo niski, niski, średni, wysoki, barero wysoki).
2. Postać:
(słabowita, wysmukła, krepka, postawna, ciotka).
3. Poch. ramion:
(skośne, poziome).
4. Włosy:
(kolor, obfitość), *c. bl.*
5. Zarost:
(kolor, kształt, obfitość) *golony*
6. Twarz:
(kolor, kształt, pełnia).
7. Czoło:
(wysokie, pochyle, niskie).
8. Oko:
(niebieskie, szare, łóte, łótczerwon., jasno ciemnobronzowe, ciemne).
9. Brwi:
(kolor, kształt, łukowate lub zrosnięte), *gęste, ciemne*
10. Nos:
(mały, średni, duży, gruby, wąski, szeroki, wklęsły, prosty, fałsty, bępy, orli).
11. Uszy:
(małe, średnie, duże odstawiające, przylegające, przekłóte).
12. Usta:
(małe, średnie, duże, cienkie → wywrócone wargi).
13. Zęby:
(wszystkie, szczerbate nadzwyczajnie, duże, małe, pochyle, sztuczne u góry — dół).
14. Podbródek:
(stótkowy, szeroki, podwójny, dołeczki).
15. Ręce i nogi:
(jeżeli wyjątkowo duże lub małe).
16. Postawa i chód:
(gdy nadzwyczajnej).
17. Mowa:
(dialekt, narzecze, obcy język, jękanie, szoplenie).
18. Szczególne oznaki:
(rzucające się w oko jako to: blizny, osutki, znamiona przyrodnie, krzywe nogi X lub O, kołectwo, tatuuowanie i t. p.).

Fotografia.

Przedni i prawy boczny wygląd.

1 : 7.

Własnoręczny podpis daktyloskopowanej osoby:

Wacław Madaj

Notatki
